

nước mắt sẽ ràn rụa trên má, và nàng sẽ hét lớn :

— Ở lại với em, đừng đi nữa. Em sợ lắm.

Lần thứ nhất trong đời nguy hiểm, nàng biết sợ. Sự gì nàng không biết.

Tiếng kêu re rè từ táp-lô xe hơi vẳng ra. Nàng giật mình, bỗng hơi toát dấm. Đó là tiếng kêu của cái máy walkie-talkie (1) bị mất liên lạc giữa nàng và mẹ. Bà Huyền Hoa chỉ kêu vô tuyến cho con mỗi khi gặp trường hợp khẩn cấp.

Nổi tiếng bình tĩnh nhất mà nàng bỗng run run. Ngón tay run run của Nguyệt Thanh ấn vào nút nghe.

Ngoài xe hơi, ánh nắng vẫn vàng lóa trên con đường nhựa lồi lõm, trên những mái tôn màu xám âm đạm. Văn Bình vừa đi khuất sau một thân cây lớn.

(1)- Walkie talkie là loại máy vô tuyến bỏ túi, thứ nhỏ nhất bằng gói thuốc lá có thể liên lạc giữa hai người trong đường kính một cây số. Loại máy của cảnh sát Sài Gòn có tầm hoạt động rộng hơn. Hiện nay, các sở do thám đã chế tạo một thứ walkie-talkie chỉ nhỏ bằng phần nửa gói thuốc Bastos mà có tầm liên lạc xa 5 cây số, và nghe rõ như điện thoại trong thành phố.

X

Vỏ quít dày...

Đồng hồ tay của Z. 62 chỉ đúng 12 giờ 5 phút khi chiếc Citroen sạch của Văn Bình ra khỏi ngõ hẻm, phóng nhanh trên con đường đầy nắng.

Bà Huyền Hoa—tức Z. 62—chậm rãi đứng dậy. Phần quan trọng của công việc đã xong. Bà tin vào tài thẹn xạ của Văn Bình. Hồ lết bị bắn chết, nút thông lưng cuối cùng sẽ xiết chặt vào cổ Phan Mỹ. Văn Bình có thể quay về Sài Gòn. Và lại, đêm nay phải đoàn Việt kiều cũng đáp máy bay trở lại Vọng các.

Bà Hoa xoa bàn tay ra vẻ bằng lòng. Bà lại bàn, rót một ly nước lạnh uống rồi mở cửa xuống nhà xe. Chiếc xe cứu thương sơn trắng đã được Nguyệt Thanh lái vào từ nãy. Đúng 12 giờ 10, bà Hoa sẽ nổ máy từ từ ra đường.

Tuy nhiên, bà còn phải xử trí với xác chết xám ngoét nằm còng queo trong xe.

Bà kéo xác chết xuống đất, rồi dùng khăn ướt lau sạch sàn xe. Xong xuôi bà bấm một cái nút bí mật trong ga-ra.

Nút này ấn thông với một cánh cửa hình tròn

xuống hầm. Bà hi hục khiêng hai thùng đựng đầy khoai ở góc nhà xe sang bên. Trông bà già nua, tóc bạc phơ, da dẻ nhăn nheo mà khỏe mạnh khác thường.

Phía dưới là một vòng tròn nhỏ bằng sắt, gắn liền vào phiến đá —nền nhà được lót toàn bằng đá hình vuông. Bà xoay vòng tròn theo chiều cây kim đồng hồ rồi nhấc phiến đá lên, nhẹ như bằng giấy. Tấm cửa bí mật này là một công trình chế tạo khôn ngoan của bà, rút theo kinh nghiệm nước ngoài. Lệ thường, muốn mở một con ốc, người ta phải vặn từ tả sang hữu, ngược với chiều kim đồng hồ. Bà đã làm trái lại. Thôi son đựng phim vi ti, cán dù chứa đạn thuốc độc của các gián điệp cũng được chế tạo cách này, nghĩa là muốn mở ra phải vặn trái cửa.

Phiến đá nhấc lên, để lộ cái miệng đen ngòm của nhà hầm. Bà Hoa vác xác chết lên vai, bước xuống. Bà bật đèn lên, mở nắp một cái thùng kẽm lớn chứa quá nửa một thứ nước sền sệt. Loại thùng này trước kia được dùng để đựng ét-xăng. Giờ đây, bà Hoa dùng để tiêu hủy xác chết.

Kẻ sát tường, cả thầy có 5 cái thùng đầy nắp kín mít, bên trong là cường toan. Một số nhân viên của dịch mật tích bí mật trong thành phố. Không ai tìm ra dấu vết vì kẻ mất tích được dim vào thùng át xít, trong vòng 24 tiếng đồng hồ chỉ còn tro bụi vài khớp xương và mảng răng bị vàng. Một thời gian nữa, những mẫu xương cuối cùng tan ra nước.

Dáng điệu thận trọng, bà Hoa thả xác chết vào thùng cường toan rồi đẩy nắp lại. Phần giấu của,

dịch không tài nào tìm ra, và lại nếu họ tìm ra, họ cũng không mấy may hy vọng bắt sống được bà. Dưới căn nhà bề ngoài cổ xưa, hiền lành, đã được chôn sẵn một số thuốc nổ cực mạnh. Chỉ cần kéo con dao điện lên là tòa nhà phát nổ. Bà Hoa đã nghiên cứu kỹ địa thế : bên cạnh là kho vật liệu của báo Nhân dân, không có người ở.

Lên trên, bà Hoa đóng cửa hầm lại, mở ga-ra, sửa soạn lái xe ra.

Gài số de, bà ngoái cổ lại phía sau và chợt nhận ra một cái quẹt máy nằm lọt trong kẽ ghế. Bà nhặt lên ngắm nghía.

Bỗng bà rùn mình ớn lạnh. Đó là một cái bật lửa Trung cộng mạ kền còn mới nguyên, ánh kền lấp lóe trong bầu không khí tranh tối tranh sáng của nhà xe. Bà Hoa mở nắp ra, bật thử. Bánh xe của bật lửa nằm li ở một chỗ. Không phải vì quẹt máy hết đá lửa, mà vì bánh xe được hàn luôn vào thân quẹt máy.

Một cái quẹt máy giả.

Thoạt trông, ai cũng bị lừa. Song con mắt chuyên môn của bà Hoa không thể lừa được.

Bà lật phía dưới lên xem. Lệ thường phía này để hồ, nhồi bông để đồ xăng. Nhưng nó lại kín như bưng. Bà Hoa đưa tay lên lắc mấy cái.

Bây giờ, bà đã biết rõ. Chiếc quẹt máy là một dụng cụ phát tuyến đặc biệt. Nó phát ra những tiếng tè tè, tạch tạch riêng bỏ vào túi một nhân viên công tác trong thành phố, trung ương có thể biết từng giây từng phút y ở đâu.

Bà Hoa không ngờ Phan Mỹ lại bắt nhân viên mang dụng cụ phát tuyến trong người. Bà định,

ninh hẳn là thẳng góc. Rốt cuộc, hẳn không góc chút nào hết. Có thể hẳn tiện liệu Văn Bình sẽ ra đường để bắt liên lạc và Văn Bình sẽ triệt hạ tên nhân viên đi theo. Trong khi tên nhân viên hờ hênh bị đánh bất tỉnh, Văn Bình ung dung dựa lưng vào nệm xe cứu thương, trò chuyện với bà Hoa thì ở phía sau—có thể là cách một quãng khá xa—một chiếc xe hơi khác, gắn ăng-ten vô tuyến dài lẽ thê lạng lẽ rượt theo. Trong xe, chuyên viên trách-giác của Phan Mỹ thân nhiên hút thuốc lá, đeo mũ nghe vào đầu. Xe cứu thương của bà Hoa đi đâu, họ cũng biết.

Và dĩ nhiên, như hai với hai là bốn, họ đã biết bà Hoa lái xe về trụ sở bị mật trong đường hẻm vô danh ở cửa Đông. Văn Bình đi ra Hàng Lọng, tất Phan Mỹ đã phái người tới ám sát. Kế hoạch hạ thủ Hô-lép sẽ thất bại. Văn Bình sẽ bị bắt cùng với Nguyệt Thanh.

Nghĩ đến lúc con gái duy nhất và quý yêu của mình bị sa vào tay địch, đưa vào phòng tra tấn, chịu những trận đánh dã man, bà Huyền Hoa rùng mình.

Tuy nhiên, bà vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Mặt bà chỉ hơi tái rồi thân nhiệt như cũ. Bà đã quen với nếp sống thần kinh căng thẳng từ bao năm nay.

Bà Hoa làm bầm :

— Phan Mỹ giỏi thật

Song Z. 62 cũng không tầm thường. Trong xe Citroen, bà đã lắp một máy vô tuyến cực nhạy, được sản xuất tại Tiệp khắc. Dàng điệu từ tốn bà rút trong cái túi đựng đồ ở bảng trước xe ra

một cái hộp vuông màu đen.

Bà Hoa ấn nút, cái ăng-ten nhỏ xíu từ trong máy vươn ra dài gần nửa thước. Bà ấn một cái nút khác. Máy walkie-talkie này dùng một tần số bí mật, phần giữa Hà nội không biết. Tiếng máy kêu rè rè, bà Hoa cất giọng đều đều :

— 1,2,3,4.. Long biên kêu Cầu Giấy. 1. 2,3,4. 0, alô, Long biên kêu Cầu Giấy.

Cùng khi ấy, tiếng rè rè nổi lên trong xe Citroen. Nguyệt Thanh cúi xuống nghe giọng nói quen thuộc và can trường của mẹ. Nàng đáp :

— Cầu Giấy đây. Long biên nói đi.

Giọng nói hiền từ của bà Hoa từ máy walkie-talkie tuôn ra :

— Z.28 xuống chưa ?

Nguyệt Thanh đáp :

— Thừa rồi. Xuống cách đây một phút.

— Hồng rồi. Bã bỏ kế hoạch đã định. Con phải phóng xe lại tận nơi đưa Z. 28 đi ngay. Địch đã phăng ra trụ sở của mẹ và đang theo sát con :

— Vàng, con đi ngay.

— Nếu không kịp, con phải bỏ Z.28 lại.

— Ngụy cho anh ấy lắm.

— Con không được cãi lệnh. Tính mạng của một người quan trọng thật đấy, song không quan trọng bằng tính mạng của một tổ chức. Nay con, mẹ cũng không muốn ép con làm gì, tùy con định liệu. Chào con, chúc con may mắn. Mẹ đang bố trí thoát vòng vây đây. Thế nào mẹ cũng thoát. Còn con, con hãy coi lại cái nhẫn ở ngón tay xem. Mẹ thương con, nên không muốn con bị địch tra tấn. Hôn con nhé.

Tiếng nói quen thuộc cầm bắt.

Bất giác, Nguyệt Thanh nhìn ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay trái. Nàng chưa đính hôn với người nào. Cái nhẫn bạch kim chạm trổ tinh vi này thật ra chỉ là dụng cụ chứa thuốc độc xi-a-nua. Nàng được lệnh cần võ công sư tử bằng ni-lông ở giữa cái nhẫn và nuốt độc dược. Mẹ chàng nói xi-a nua tác động rất nhanh và rất êm, trong vòng mấy giây đồng hồ là xong hết. Nguyệt Thanh bậm môi để khỏi òa lên khóc như đứa trẻ.

Tuy giỏi võ, giàu kinh nghiệm hoạt động trong vùng địch, Nguyệt Thanh vẫn là phụ nữ đúng hơn một thiếu nữ thơ ngây, từ nhỏ đến lớn quấn quít cạnh mẹ. Con người giản dị phát tỉnh, tàn bạo bỗng nhiên nhường bước cho con người đầy tình cảm và eo lá.

Nhưng chỉ một giây sau, nàng trấn tĩnh lại được. Mắt nàng quắc lên như sứa soạn gết ai. Như cái máy, nàng mở cửa ma rơ. Từ chỗ nàng đậu xe đến chung cư của nhân viên bộ Ngoại giao, nơi Văn Bình mai phục để bắt thiếu tướng Hồệp nàng chỉ cần hai phút. Nàng sẽ lên gác kéo chàng xuống trong thành phố, bà Hoa có nhiều trụ sở kín đáo, nếu bỏ rơi được bọn theo sau, nàng và chàng sẽ thoát hiểm.

Nàng lái xe giỏi, Văn Bình lại là tay thần xạ. Họ mang một cam nhôm đầy nhóc linh chạy sau cũng vị tất chặn được bàn tay cầm súng bá phát bá trúng của chàng.

Một tia hãnh diện lóe lên trong mắt. Tiếng động cơ nổ ròn, Nguyệt Thanh đặt bàn chân xuống ssa, sửa soạn phóng lên.

Nàng nghe một tiếng động khô khan. Nàng thò tay vào túi rút súng nhưng không kịp.

Bốn cửa xe đều mở toang ra một lúc.

Bốn họng súng đen ngòm chĩa vào người nàng. Nhìn sang tả, sang hữu, quay lưng lại, nàng đều thấy súng. Bốn người đàn ông này đều mặc đồng phục màu xám, gai kín cổ theo kiểu Trung quốc.

Ba người đứng ngoài, đóng cửa lại đánh sầm. Người thứ tư trèo lên xe, ngồi gần nàng, giọng nhỏ nhẹ :

— Chào cô. Cô bỏ giùm tay ra khỏi túi. Dầu cô bắn giỏi đến mấy cũng không diệt được cả bốn chúng tôi đâu. Và lại, chúng tôi đều là tay súng cừ khôi cả.

Nguyệt Thanh buông thõng :

— Không d. m. Ông muốn gì ?

Người lạ bỏ khẩu súng của nàng vào túi quần rồi hỏi :

— Hẳn đâu rồi ?

Nàng quắc mắt :

— Hẳn là ai ?

Người lạ mặt cười đều giả :

— La cái thẳng cùng ngồi với cô, tay xách cái đàn ấy.

Nguyệt Thanh bàng hoàng. Song nàng vẫn thần nhiên :

— Tôi không biết.

Người lạ mặt nghiêng răng :

— Rồi cô sẽ biết. Tôi đã cho người theo hãa rồi. Sở dĩ tôi hỏi cô là để xem cô có thật tình hay không ? Bây giờ, tôi cho cô một hy vọng lập

công chuộc tội nữa : bạn có đi đâu ? đi gặp ai ? gặp về chuyện gì ?

Nguyệt Thanh mừng thầm. Dịch chưa biết Văn Bình đi giết Hô-lép. Nàng bèn nhún vai, tìm kế hoãn binh :

— Ông tìm hân mà hỏi có hơn không ?

Người lạ mặt nói :

— Đây này, để tôi nói cho cô biết. Cô lái xe đưa hân đến đây rồi ngồi đợi, tắt hân chỉ vẫn mặt một lát rồi quay lại. Cô đứng trông chúng tôi đến đây là chuyện tình cờ. Chúng tôi đã theo cô từ đường Hàng Mạnh lên Cửa Đông. Nếu cô chịu giúp, chúng tôi có thể tóm hân mà không phí một viên đạn. Chúng tôi biết hân mang súng trong người. Hân kháng cự, buộc lòng, chúng tôi phải nổ súng, và một trái bốn, thế tất hân sẽ chết, nếu không cũng trọng thương. Mục đích của chúng tôi là bắt sống. Nếu tôi không lầm, cô là người yêu của hân. Cô không muốn hân còn sống để tiếp tục yêu cô sao ?

— Còn sống ! Ông tưởng tôi là trẻ con sao ? Các ông sẽ đưa chúng tôi vào phòng tra tấn. Tra tấn chưa chết, chúng tôi sẽ chết trong nhà giam, hoặc bị đem đi hành quyết.

Người lạ mặt vẫn cười danh ác :

— Cô biết một mà không biết hai. Bị tra tấn bị hành quyết là việc thường xảy ra trong nghề gián điệp, song đã có nhiều kẻ bị bắt mà không bị giết. Cuộc đời của cô, của người đàn ông yêu cô, tùy thuộc vào thái độ của cô lúc này. Lát nữa, về trụ sở, cô còn có dịp chứng minh lần nữa.

ĐÊM CUỐI CÙNG CỦA TÙ TỘI

Nếu cô chịu khai hết, chịu làm với chúng tôi, cô sẽ được sống, và có thể sẽ được tự do nữa.

Nguyệt Thanh thờ dãi :

— Ông muốn tôi làm gì ?

Về mặt đặc thẳng người kia hỏi :

— Khi nào người yêu cô trở lại ?

— Anh ấy dặn chừng 15 phút đến nửa giờ.

— Đi đâu ?

— Tới đầu Hàng Lọng.

— Làm gì ?

— Gặp một người bạn.

Người kia dặn nàng :

— Bây giờ, tôi để cô ngồi một mình trong xe, anh em tôi sẽ rút vào ngồi trong quán nước đối diện. Thấy người yêu lại, cô đừng tỏ vẻ lo sợ gì hết, nghe chưa. Cô cứ để hân trèo lên. Rồi chúng tôi sẽ tới. À, tôi cần khuyên cô một điều : hai tay cô phải để ngay ngắn trên vô lăng. Nếu không, tôi sẽ nổ súng. Nếu cô tỏ cử chỉ nào khá nghi cho người yêu cô biết, tôi cũng sẽ nổ súng. Thôi, chào cô.

Hắn mở cửa xuống vỉa hè. Trước khi xuống, hân không quên rút chìa khóa công tắc bỏ túi. Giá còn chìa khóa, Nguyệt Thanh có thể thừa cơ phóng ra khỏi lề. Xe hơi của họ, dầu thuộc loại cũ khò, cũng không có hy vọng đuổi theo chiếc Citroen cá tàng của nàng. Mất chìa khóa, nàng có thể nối hai đầu giây điện cho máy nổ, song hân đã bắt nàng để tay trên vô lăng, không được rút xuống.

Vừa khi ấy, chiếc xe dài ngoẵng bệ vệ của Hô-lép phóng qua.

Nguyệt Thanh nhắm mắt lại. Nàng không dám nghĩ đến những việc sẽ xảy ra nữa

.
.

Bà Hoa lặng người trong một giây đồng hồ. Bà vừa ra lệnh cho Nguyệt Thanh dùng độc được để quyền sinh nếu chẳng may rơi vào tay địch. Từ ngày đưa con gái vào đường hoạt động nguy hiểm, bà đã dặn con nhiều lần, song chưa lần nào bà nhận thấy quyết liệt bằng lần này, vì địch là kẻ vô cùng xảo quyệt.

Trong đời gián điệp, bà Hoa đã thấy nhiều đồng nghiệp đưa ngón tay lên miệng, hoặc cắn vỡ răng giả. Mặc dầu trái tim đã trui lại, bà cũng xót xa, phương chi nạn nhân sắp tới lại là đứa con gái duy nhất của bà, là nguồn hy vọng duy nhất và cuối cùng của bà.

Bà Hoa lắc đầu nhẹ nhẹ để xua đuổi những tư tưởng ứ ùn ra khỏi óc. Mắt con gái, ba mắt gần hết cuộc đời, song không vì quyền lợi cá nhân mà bà quên được sứ mạng. Nguyệt Thanh cũng là một điệp viên dưới quyền bà, như hàng chục, hàng trăm điệp viên vô danh khác, nếu Thượng đế, nếu tổ quốc muốn nàng hy sinh, bà vẫn phải dặn nàng sẵn sàng.

Bà Hoa lên nhà trên, mở tủ lấy ra một khẩu tiểu liên PPD 1940 (I), băng đạn tròn, chứa 71 viên

(I) đó là súng máy Sô viết Degtyarov, cỡ 7,62 ly, nặng độ 4 kilô, tầm bắn từ 50 đến 500 thước. PPD 1940 là một trong những súng máy bắn rất nhậy của Hồng quân Sô viết.

đạn. Với khẩu súng này, bà sẽ quét ngã mọi tiêu diệt của địch trước khi tử thương. Bà cho viên đạn đầu tiên vào nòng, nâng súng lên ngang vai, ngắm bắn, rồi lặng lẽ tiến lại cửa sổ nhìn ra hẻm.

Cánh cửa đóng kín, bà áp tai vào nghe. Bên ngoài vẫn không có tiếng động nào khả nghi. Có lẽ địch bao vây chưa bắt. Hoặc có lẽ địch bắt Văn Bình và Nguyệt Thanh trước rồi tấn công trụ sở này sau.

Bỗng bà Hoa nghe tiếng chân người lệt lết. Bà khựng người chìa họng súng vào cửa lớn. Bà nghe tiếng ho, tiếng ho quen thuộc của người đồng chí già tàn tật sau cửa.

— Gì thế, bác Tư?

Già Tư nói vào:

— Bà mở cửa cho tôi.

Bà Hoa mở khóa và then cửa. Tầm cửa lim dáy 5 phân đủ sức cản lẩn đạn trung liên, chưa kể hai cái khóa Yale tối tân và một then cửa bằng sắt. Muốn phá cửa vào địch phải mất từ 5 đến 10 phút. Cửa ga-ra còn khó phá hơn, vì nó toàn sắt bên trên chông nhọn hoắt, trừ phi địch dùng búa đồ ka bôn xuy tương.

Già Tư rón rén bước vào. Đó là một ông già trên 55, quần áo rách rưới, bần thiêu, trông như hành khất. Già Tư đội một cái nón lá, tuột vành đen sì, và dặn một đôi dép lốp caosu kiểu Bình Trị Thiên. Móng tay, móng chân bám đầy đất và dầu mỡ, bộ râu muối tiêu dài lê thê, dường như không bao giờ được sửa gọt. Tuy nhiên, nhìn kỹ người ta thấy cái cằm vuông, bộc lộ sự cương nghị, vầng trán cao thông minh và quả cảm, nhất là cặp mắt, một cặp mắt rộng và sáng, lúc quắc lên như bắn rá tia điện.